

מכתבים

יש לי חדשות לגברת אבנרי. לא כליך כראי לה להתנגד לכך שבעלה יהיה עורך-דימות כפייתי. בית-הספר למינהל-עסקים של אוניברסיטת הרוורד, הנחשב למוכיל בסוגו בעולם, קבע מזמן, כי אחד מסימנייה הכיכר של מנהל מעולה הוא עריכתן של רשימות.

משה רפאלי, ירושלים

הלבנר קדם לכתבנית

על הכתבנית בקיץ (העולם הזה 28.8).

חזרן לרניאלה שמי על פירסום תצלומה של הכתבנית החושפת כל, כהוכחה כיצד אפשר, באמת, לעבור את הקיץ בשלום. אבל מן הראוי שלא תחשוב שבמרחב שלנו כתבנית חשופה היא המצאה של הקורא ששלח לה את התצלום הזה. קדם לו, באיזה 4500 שנה, הלבנר המצרי (ראה גלופה) שפסלו ניצב במוסיאון לובר בפאריס. הוא נישא לגובה של קצת יותר מחצי מטר ונתגלה בחפירות במצריים לפני קצת יותר מ-60 שנה.

ואת מי שזה מעניין — אישוני עשויים מ' שנהב. ורדה לוצקי, נתניה

איפה ואיפה

עוד על השימוש בשמותיהם המקוריים

(המשך מעמוד 3)

עשרות שנות קשר אנגלי לארץ-ישראל, כי האנגלים הם מטומטמים? עוכרה: כאשר התורכים חשפו ב-1917 את רשת הריגול היהודית ניל"י, היה ביד אנשיה, לשם מימון פעולותיהם, אוצר של מטבעות-זהב אנגליים, שרכים מהם נשאו תאריך הטבעה של שנת 1915, מה ששימש לתורכים כהוכחה מושלמת על הקשר בין מחזיקי המטבעות למפעיליהם בחוץ (ואכן, אנשי ניל"י קיבלו את המטבעות האלה, שהוטבעו אחרי פרוץ המלחמה, מאנשי הקשר האנגליים שלהם באלכסנדריה, אשר לא הקפידו על פרט חיוני מסוג זה).

גבי ציוני, חדרה

כוורת ההפתעות

עוד על נושאי ביטחון, בהקשרים אוסטריים (העולם הזה 31.7 ו-איך).

אני מבקש, למען הסדר הטוב, לא לזלול באוסטריה כשהמרובר בנושאי ביטחון. לפני הרכזה-רכה שנים (דומני כ-1922) מצאו ראשוני ההגנה דרך מקורית להבריח נשק ארצה: הם הסתירו אקרחים ותחמושת בכורות מיובאות של דבורים.

עד מהרה עלתה הכולשת הבריטית על עיקבותיהם וגילתה כי מרכז ייצור הכורות האלה הוא במרתף וינאי אחר. הם שלחו הורעה אנטימית למישטרת אוסטריה, שאנשיה מיהרו

העולם הזה: שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תא-דואר 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ עורך בילבוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפירי, ענת סינגוסני ♦ עורך רפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם פיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרוני ♦ המד"ל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הרפסה: הדפוס החדש ♦ בע"מ ♦ תל-אביב ♦ הפצה: גז"ר ♦ בע"מ ♦ תל-אביב

קניא יני.

שהופיעו במדרו. הצנזורה מחקה ארבע ידיעות במדרו — מיספר שיא! — אך את הידיעה הזאת רווקא אישרה לפירסום. אין ספק שלצנזורה לא היה מושג על התכונה להפצין את הכור, ולכן לא ראתה בידעה אלא ברוו עיתונאי. ואילו אנחנו סמכנו על הצנזורה, שתחליט אם מותר לפרסם או לא.

חוק נגד

העיתונות

החוק שהתקבל זה עתה בקריאה הראשונה כנסת, בישיבת-פגרה מיוחדת, אוסר מיפגשה פוליטיים לגיטימיים עם אנשי אש"ף. שאר המיפגשים היו אסורים ממילא. לפי החוק הקיים.

הכור הגרעיני העיראקי הושמד על-ידי חיל-האוויר הישראלי ב-9 ביוני 1981, ערב הבחירות לכנסת, על פי הוראתו של מנחם בגין. הוויכוח על פעולה זו עוד יהיה נושג הרבה זמן. האם היה זה מיבצע-בחירות? האם היתה הפעולה עצמה ררושה או מוצדקת? האם השיגה את מטרתה, או את ההיפך — דרכנה את מדינות ערב להתלכד במאמץ גרול ומשותף לייצר פצצה גרעינית, אשר תשנה לחלוטין את מאזן-הכוחות במרחב ותסכן את קיומנו?

החודש פירסם אהוד יערי בירחון מונוטיפין מחקר מעניין על הפרשה. פרט אחר בכתבה עניין אותי במיוחד. "ההתקפה על הכור עמדה לצאת כותב יערי: ההתקפה על הכור עמדה לצאת אל הפועל ב-10 במאי (1981). הכל היה מוכן

נושא הכור יועלה שוב

נראה כי נושא הכור העיראקי יועלה שוב. כרשנים אסטרטגים טוענים כי קיימת אפשרות שיעתה, אחרי שככה הנראה העיראקים תיקנו את הנוקים שנגרמו להם בהפצת הכור עיראקי מוטוסים איראניים, הוא שוב מהווה סכנה לוישיאא.

הכור הנבנה עתה בעיראק שוכן על גדות-החידקל. 17 קילומטרים מהבירה, בגדאד.

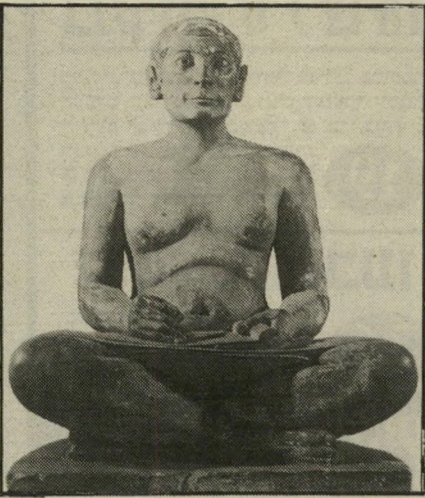
הידיעה ב"העולם הזה" (13.5.81) דבר ההתקפה דלף...

בראש וראשונה פוגע החוק הזה בעיתונאים. הדבר נאמר בפירוש על-ידי שר-המישפטים ה"ליברלי", משה ניסים. לפני ההצבעה הודיע שהוא מתכוון להוסיף להצעת-החוק סעיף המתיר לעיתונאים להשתתף במסיבות-עיתונאים ביני לאומיות, שבהן יופיעו אנשי-אש"ף, ואף להציג שם שאלות, אך אסור יהיה בהחלט לעיתונאי ישראלי לראיין איש-אש"ף בנפרד. העונש: שי לוש שנות מאסר.

ציבור-העיתונאים המאורגן באגודת-העיתור נאים לא השמיע אף מילה אחת נגד איסור מחפיר זה, המבקש למנוע מן העיתונאים למלא את חובתם המיקצועית והדמוקרטית ולהביא מידע מוסמך לאזרחי-ישראל.

בשנה האחרונה פנו אליי כעשרים עיתונאים, ביניהם בכירים ומפורסמים, בבקשה שאעזור להם להשיג ראינות עם ראשי אש"ף. אף אחד מכל אלה לא הרים את קולו נגד הצעת-החוק. אינני חבר באגודת-העיתונאים. הנה הסיבה.

א.א. א.א. א.א.

לבנר מצרי

כתבנית ישראלית

לעבור את הקיץ בשלום

ריים של ערים ערביות (העולם הזה 28.8).

ככתוב, הכלבים נוכחים והשיירה עוברת. הנה רק כתב הקורא פת ולדעתי, בצדק כתב, כי זה קצת מגוחך לנגן כל הזמן על הגיממה עמאן, עמאן, עמאן, שעה שהכוונת לרבת-עמון, ומה עושה עורך העולם הזה? הוא יצא במדרו, הנדון (העולם הזה 4.9), בנייתו מהויר על תעמועי הממשלה בנושא היורדני ואת הניתוח הזה הכתיר בכותרת: המטרה — עמאן, וזה שעה שאין כל ספק שהמטרה היא רבת-עמון.

ואם כבר, אז כבר, אני לא זוכר, כקורא ותיק מאוד של העולם הזה, שאי-פעם קראתם לחברון אל-ח'ליל או ליריחו אריחא, שלא לדבר שגם במילחמת הלכנון הארורה הקפדתם לכתוב צידון ולא אל-צ'יידא, כשמה הערבי של אותה עיר-נמל. אז זה לא איפה ואיפה?

יעקב שומבר, חיפה

ההסטוריה חוזרת

על עסקיו המוצלחים של יצואן המלח, שנעזר בתושב יריחו (העולם הזה 28.8).

מדוע מצאתם לנכון לתת, במדרו הווי, כותרת לגלגנית, ישועה ביריחו על הצלחתו של איש העסקים הישראלי, שגילה עמית פלסטיני, שבירדו היה רשיון ירדני לכריית מלח מיס-המלח?

הלא מאז ומתמיד היתה יריחו מקום שאנשים עלו אליה לרגל כדי לזכות בהצלחות. עוד הכנענים הקדומים התפללו שם לאל הירח (ומכאן שמה), בדיוק כפי שהם נהגו לעשות כמה עשרות קילומטר צפונה, בבית-ירח שלגדות הכינרת. כמז שזוריק, תל-אביב

מאהבה של הליירי

עוד על מעשיה של הוצאת סיפרי הכיס פנגווין (העולם הזה 4.9).

יפה שהזכרתם את יום ההולדת ה-50 של הוצאת-סיפרי אשר חוללה מהפכה בחיי מיליונים (וגם בשלי). בלי סיפרי-הכיס שלהם מי יודע כיצד היית עובר את תקופות שרות-המילואים (שלי). אבל איך אפשר לדווח על פנגווין, מבלי להזכיר את המעשה החלוצי שלהם במאבק על חופש הפירסום? היה זה בדיוק לפני 25 שנה שהוצאה הפרה את החוק האנגלי ופירסמה מהדורה לא מצונורת של מאהבה של ליירי צ'טרליי (של דייוויד הרברט לורנס). הוצאה הועמדה על כך למישפט וזוכתה ביכוי היסטורי. הוצאה היתה לא רק נצחון גדול לחופש הפירסום, אלא גם הצלחה מיסחרית כבירה: בתוך חודש וחצי מכרה פנגווין מיליון וחצי עותקים של הספר הזה. ד"ר ניצה רון, ירושלים

רשימה עושה רושם

עוד על מינהגו של עורך העולם הזה לערוך לעצמו רשימות-בקרה, צק ליסטס בלעז (העולם הזה 21.8).